



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně: **Euro Queen a.s.**
sídlem V Holešovičkách 1443/4, Praha 8
zastoupena advokátem JUDr. Davidem Mášou
sídlem Na Zderaze 1275/15, Praha 2

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2025, č. j. 7850/2025-900000-24110

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný částečně změnil rozhodnutí Celního úřadu pro Liberecký kraj ze dne 24. 10. 2024, č. j. 48729-55/2024-560000-12.
2. Prvostupňovým rozhodnutím uznal celní úřad žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 123 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, kterého se měla dopustit tím, že od počátku dne 16. 1. 2024 do 6. 2. 2024 do 13:15 hod. provozovala v provozovně X umístěné na adrese X prostřednictvím 29 ks technických herních zařízení specifikovaných v příložené Tabulce č. 1 (dále jen „THZ“) hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení, čímž porušila zákaz stanovený v § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách. Za uvedený přestupek jí byla podle § 123 odst. 4 písm. a) zákona o hazardních hrách uložena pokuta ve výši 400.000 Kč a dále povinnost k úhradě nákladů správního řízení v paušální výši 1.000 Kč. Dále byl žalobkyni uložen dle § 48 odst. 1 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), trest propadnutí věci, a to hotovosti ve výši 60.000 Kč, která se nacházela v předmětných THZ. Dále celní úřad zrušil opatření o zadržení THZ včetně napájecího kabelu mimo finanční hotovost, opatření o zadržení finanční hotovosti a opatření o zadržení klíčů od THZ a elektromechanické rulety.
3. Žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí co do časového vymezení doby spáchání přestupku, vyslovil, že přestupku se měla žalobkyně dopustit od počátku dne 17. 1. 2024 do 6. 2. 2024 do 13:15 hod. Dále rozhodl o změně výše paušální částky náhrady nákladů řízení a vyslovil, že žalobkyně je povinna nahradit náklady řízení ve výši 2.500 Kč. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že skutkový stav není sporný a byl doložen protokolem o kontrole. Bylo zjištěno, že v provozovně žalobkyně bylo v době od 16. 1. 2024 do 6. 2. 2024 v 13:15 hod., kdy byla zahájena kontrola, žalobkyní provozováno celkem 29 THZ, ačkoli žalobkyně nedisponovala platným povolením k umístění herního prostoru. Skutkový stav měl žalovaný za prokázaný vlastním monitoringem kontrolní skupiny, pořízenou videodokumentací a výkazy do systému AISG. Žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobkyni vydal Krajský úřad Libereckého kraje (dále jen „krajský úřad“) dne 25. 10. 2022 rozhodnutí č. j. KULK/EKO/OEA/0039/2021, jehož výrokem I. podmíněně povolil umístění herního prostoru typu kasino v provozovně žalobkyně s názvem X k provozování živé karetní hry a výrokem II. nepovolil umístění herního prostoru k provozování technické hry. Ministerstvo financí pak výrokem I. rozhodnutí ze dne 1. 2. 2024, č. j. MF-19280/2022/73-32, změnilo rozhodnutí krajského úřadu tak, že udělilo povolení k umístění kasina k provozování živé hry a současně technické hry s uvedením konkrétních koncových zařízení, a to na dobu do 10. 2. 2024. K žalobě města Jablonec nad Nisou ale zdejší krajský soud rozsudkem ze dne 10. 2. 2024, č. j. 59 Af 8/2023-125, který nabyl právní moci dne 15. 1. 2024, rozhodnutí ministerstva zrušil a věc mu vrátil k dalšímu

řízení. Žalobkyně byla v tomto řízení osobou zúčastněnou. Právní mocí rozsudku byl nastolen stav, který zde byl před vydáním rozhodnutí ministerstva, v platnosti tedy v inkriminované době zůstal rozhodnutí krajského úřadu, který výrokem II. nepovolil umístění herního prostoru k provozování technické hry. Provozování technických her na dotčené provozovně se tak po nabytí právní moci rozsudku stalo nepovolenou činností. Pokud žalobkyně po právní moci rozsudku provozovala technickou hru prostřednictvím 29 ks THZ, činila tak v rozporu se zákazem daným § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách. Předmětné hry na THZ přitom naplňovaly znaky hazardní hry dle § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách a žalobkyně byla osobou naplňující definici provozovatele hazardní hry dle § 5 zákona o hazardních hrách. Ve shodě s celním úřadem žalovaný poukázal na objektivní odpovědnost právnických osob za přestupky s odkazem na § 13 zákona o odpovědnosti za přestupky. Liberační důvody ve smyslu § 21 tohoto zákona nebyly naplněny, žalobkyně se jako profesionální provozovatel hazardních her, navíc s mnohaletou praxí v oboru, měla aktivně zajímat o to, zda má pro provozování technické hry všechna platná povolení. Žalovaný ve shodě s celním úřadem poukázal na to, že žalobkyně měla v soudním řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva procesní postavení osoby zúčastněné na řízení, přičemž byla právně zastoupena advokátem. Oběma účastníkům řízení byl rozsudek doručen shodně dne 15. 1. 2024, čemuž odpovídá vyznačená doložka právní moci rozsudku. Výrok pravomocného rozsudku se tak dle § 54 odst. 6 zákona č. 150/2022 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), stal závazný pro účastníky, osoby na řízení zúčastněné a pro orgány veřejné moci, bez ohledu na to, kdy byl žalobkyni doručen. Přes tuto právní úpravu žalovaný zohlednil, že právnímu zástupci žalobkyně, JUDr. Davidu Mášovi, byl rozsudek doručen do datové schránky dne 16. 1. 2024 v 15:29 hod. Vzhledem k tomu počátek trvajícího přestupku vymezil od počátku dne 17. 1. 2024, tj. ode dne následujícího po doručení rozsudku právnímu zástupci žalobkyně. Toto vymezení v maximální možné míře svědčí právní jistotě žalobkyně o tom, že byl rozsudek vyhotoven, vydán a nabyt právní moci, resp. že rozhodnutí ministerstva o povolení k umístění herního prostoru bylo pravomocně zrušeno. Případná neznalost žalobkyně, že rozsudek nabývá právní moci doručením účastníkům řízení, není důvodem k liberaci. Žalovaný odmítl, že by měl být rozsudek doručován přímo žalobkyni, jako osobu zúčastněnou na řízení ji nezavazoval k žádnému úkonu, natož nezastupitelnému. Nebyly tvrzeny ani prokázány žádné konkrétní důvody, které by bránily právnímu zástupci JUDr. Davidu Mášovi, aby žalobkyni vyrozuměl o doručení rozsudku. Nepodložené prohlášení X v předloženém čestném prohlášení ze dne 16. 10. 2024, že rozsudek žalobkyni nedorazil, a to ani prostřednictvím advokáta, dříve než 9. 2. 2024, hodnotil žalovaný jako nedůvěryhodné. Podle uvedeného vyjádření byla žalobkyně již dne 10. 1. 2024 nebo několik málo dní po tom informována o skutečnosti, že soud zrušil rozhodnutí ministerstva. Žalobkyně tak již v této době musela mít minimálně povědomí o tom, že provozování technické hry na provozovně nadále nebude mít legální základ, což mělo vést k její větší obezřetnosti ve vztahu k provozování technických her. Případná dobrá víra žalobkyně v pravomocné rozhodnutí ministerstva po celou dobu provozu není důvodem zproštění objektivní odpovědnosti. Pokud žalobkyně vytýkala ministerstvu, krajskému úřadu, městu Jablonec nad Nisou a celnímu úřadu, že jí ze strany těchto institucí nebylo sděleno nabytí právní moci rozsudku, souhlasil žalovaný s celním úřadem, že taková právní povinnost pro dotčené orgány neexistovala. Námitku spoluodpovědnosti České republiky a jejich orgánů, včetně jednotlivých fyzických osob, které provozu nezamezily, nebo nezamezily dříve, vyhodnotil žalovaný jako nedůvodnou. Je to žalobkyně, která naplňuje znaky § 5 zákona o hazardních

hrách a provozovala technickou hazardní hru bez příslušného povolení k umístění herního prostoru, a tak za tento nelegální provoz odpovědná. K vykonatelnosti rozsudku žalovaný uvedl, že podle § 54 odst. 7 s. ř. s. se rozsudek stal vykonatelným již nabytím právní moci, tedy dne 15. 1. 2024, neboť nestanovil žádnou povinnost k plnění, resp. lhůtu ke splnění povinnosti. Podle žalovaného nemá samotný okamžik vyznačení doložky právní moci právní následky, stejně jako není rozhodné, kdy se rozsudek s doložkou právní moci stal součástí správního spisu. K odvolacím námitkám směřujícím vůči neprovedení výsledku svědků celníků nprap. X a prap. X, kteří prováděli monitoring, a člena představenstva žalobkyně X, žalovaný konstatoval, že je ve shodě s celním úřadem považuje za nadbytečné a odkázal na jeho hodnocení důkazních návrhů. Dále zdůraznil ohrožující povahu přestupku, věnoval se jeho konkrétní škodlivosti, přičemž odmítl, že byla snížena pod míru typickou pro běžně vyskytující se případy. Uzavřel, že byla naplněna formální i materiální stránka přestupku a že ve skutečnostech namítaných žalobkyní nelze spatřovat dostatečná opatření pro zproštění se odpovědnosti. V závěru se žalovaný věnoval posouzení přiměřenosti uložené pokuty. Odmítl obranu žalobkyně, že jí po odečtení mandatorních výdajů (daň, nájem, mzdové náklady) a uložené pokuty od částky 1.380.510 Kč stát ponechá maximálně 97.147 Kč, zatímco na dané situaci chce kořistit částkou 994.211 Kč (daň z hazardu, uložená pokuta a daň z příjmu). Trval na tom, že protiprávní jednání se nesmí nikomu, včetně pachatelů přestupků, vyplatit. Zkrácení doby trvání přestupku o 1 den žalovaný neshledal důvodem pro snížení uložené pokuty, neboť změna je marginálního charakteru. Zdůraznil, že sankce 400.000 Kč je uložena při samé spodní hranici zákonného rozpětí a dosahuje pouze 0,8 % z maximální možné výměry trestu, není tedy zjevně nepřiměřená. Stejně jako celní úřad neshledal, že by uložená pokuta mohla mít pro žalobkyni likvidační účinky. Nakonec žalovaný odůvodnil změnu paušální výše náhrady nákladů řízení přijetím vyhlášky č. 145/2024 Sb., kterou byla novelizována již s účinností od 1. 7. 2024 vyhláška č. 520/2005 Sb.

II. Žaloba

5. Žalobkyně uvedla, že v odvolání namítala řadu chyb v právních hodnocení, resp. jejich absenci, chybějící skutková zjištění rozhodnutí celního úřadu, a procesní vady, které vydání rozhodnutí předcházely – neprovedení navržených důkazů a nezdůvodnění jejich neprovedení (zejména výsledku 3 svědků). Žalovaný se s řadou odvolacích námitek nevypořádal vůbec, zejména v posledním doplnění odvolání. S řadou námitek se vypořádal nezákonným způsobem, reakce povětšinou postrádá jakoukoliv přezkoumatelnou právní argumentaci podloženo právní normou.
6. Následně žalobkyně zopakovala jednotlivé dílčí odvolací argumenty povětšinou s krátkým dovětkem, že žalovaný je nevypořádal, případně stručně se závěry žalovaného nesouhlasila.
7. Konkrétně namítala, že žalovaný nemá pravdu, tvrdí-li že se odvolací námitky obsahově prolínají s námitkami uplatněnými v rámci prvostupňového řízení.
8. Žalovaný právně neposoudil činnost žalobkyně a její dobrou víru.
9. Chybí zdůvodnění toho, proč rozdíl v odpovědnosti ve smyslu § 13 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky nepředstavuje porušení rovnosti. A rovněž toho, proč by její případ nebyl výjimečný, žalovaný neuvedl, jaké jsou běžné případy liberačních důvodů ve smyslu judikatury, na kterou odkazoval.

10. Závěr žalovaného, který ubral z doby údajného přestupku, je chybný a nebyl právně zdůvodněn.
11. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem, že od doby doručení rozsudku dne 16. 1. 2024 právnímu zástupci již nemohla mít pochybnosti o tom, že rozsudek soudu byl vydán. Opět jde o nezdůvodněný závěr. Stejně jako tvrzení, že mohla rozumně předpokládat, že rozsudek byl již dodán do datové schránky a doručen též ministerstvu a městu Jablonec nad Nisou. Žalovaný chybně ztotožnil žalobkyni s jejím právním zástupcem a pominul ostatní skutečnosti.
12. Argument, že neznalost žalobkyně o tom, že rozsudek nabývá právní moci doručením, není důvodem k liberaci, jako zdůvodnění nepostačuje, žalovaný jej uvedl zbytečně, žalobkyně se toho ani nedovolávala. O zásadu *ignorantia iuris non excusat* (neznalost práva neomlouvá) nešlo, pokud tím žalovaný míní i jiné normy, pak to nemůže představovat vypořádání námitek neseznatelnosti práva, když tyto nepožívají povinnosti publicity.
13. Žalovaný nezdůvodnil, proč je nadbytečné ohledání přístupu do datové schránky žalobkyně. Tvrzení, že rozsudek byl doručován do datové schránky právního zástupce nezdůvodňuje, z jakého hlediska je to nadbytečné. Prosté prohlášení, že bylo doručováno správně, je tristní.
14. Závěr, že rozsudek soudu přímo nezavazoval žalobkyni jako osobu zúčastněnou na řízení k žádnému úkonu, natož nezastupitelnému, je nedomyšlený. Pokud rozsudek žalobkyni nezavazoval, není jasné, proč obě rozhodnutí žalobkyni kladla k tíži jeho závaznost. V tom spočívá rozpor.
15. Podle žalobkyně dále absentuje řádné zdůvodnění toho, proč je jí k tíži kladeno, že nebyly prokázány důvody, které by bránily tomu, aby jí zástupce vyrozuměl o doručení. Nebylo uvedeno, proč k tomu ani jeden z úřadů žalobkyni nevyzval, když jeho povinností je zjistit skutkový stav věci. Stejně lze uvést, k tvrzení, že se k této problematice nevyjádřil právní zástupce žalobkyně.
16. Hodnocení čestného prohlášení X jako nedůvěryhodného je nesrozumitelné, nepodložené právní normou. Není zřejmé, proč se jeví jako nedůvěryhodné, když představuje důkaz sám o sobě.
17. K argumentaci, že musela mít v té době minimálně povědomí a mohlo to vést k větší obezřetnosti, žalobkyně uvedla, že z rozhodnutí není zřejmé, proč ze strany žalobkyně nestačila provedená opatření.
18. Bez odůvodnění a skutkového zjištění zůstalo tvrzení žalovaného, že dne 10. 1. 2024 došlo jak k vyhlášení rozsudku, tak k jeho písemnému vyhotovení.
19. Věta žalovaného, že dobrá víra není důvodem pro zproštění se objektivní odpovědnosti, jako odůvodnění nepostačuje, žalovaný měl vycházet nikoli z dojmů, ale skutkových zjištění, ta další ale odmítl provést.
20. Souhlasu žalovaného se závěrem celního úřadu, že ministerstvu, krajskému úřadu nesvědčila právní povinnost sdělit žalobkyni nabytí právní moci, chybí právní zdůvodnění.
21. Dále žalobkyně namítala, že i další tvrzení, podle žalobkyně nikoli zjištění a nikoli právně zdůvodněné, nemohou představovat odůvodnění napadeného rozhodnutí.
22. Nezákonné pro nepřezkoumatelnost bylo i posouzení výše pokuty. Závěr žalovaného, že neshledal prostor pro snížení sankce z důvodu pouze marginální změny, a že upuštění od

uložení správního trestu by neplnilo funkci správního trestu, a to ani represivní, ani individuálně preventivní, označila žalobkyně za nezdůvodněné výroky, zejména ve vztahu k odvolacím námitkám. Proto v postupu žalovaného spatřovala porušení práva na spravedlivý proces.

23. Žalobkyně uzavřela, že nezákonnost kromě nezjištění tvrzeného skutkového stavu, nesprávného právního posouzení, spatřuje obecně v tom, že žalovaný se dostatečně nebo správně nevypořádal s odvolacími argumenty.
24. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení a žalované uložil povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

25. Žalovaný v první řadě odmítnul námitky vůči nedostatečnému vypořádání odvolacích námitek, připomenul, že jeho povinností nebylo podrobně reagovat na každou dílčí odvolací námitku. Upozornil na to, že v dané části žaloby žalobkyně jen opakuje odvolací námitky a stroze bez věcné polemiky s odůvodněním namítá, že žalovaný námitky nevypořádal. Trval na tom, že se srozumitelným způsobem vypořádal s podstatou opakujících se a prolínajících se námitek žalobkyně, v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
26. Následně se žalovaný k jednotlivým námitkám vyjádřil, odkazoval na příslušné části odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí celního úřadu. Po věcné stránce setrval na svých závěrech. Zdůraznil, že odpovědnost právnické osoby, kterou žalobkyně je, za přestupek je objektivní. K naplnění liberační důvodů nedošlo, žalovaný i celní úřad se touto otázkou, včetně dobré víry žalobkyně, podrobně zabývali. V řízení nebyly prokázány důvody, které by bránily právnímu zástupci žalobkyně, aby jí vyrozuměl o nabytí právní moci rozsudku. Podle žalovaného žalobkyně selektivně napadala části odůvodnění napadeného rozhodnutí, bez patřičného kontextu.
27. Pokud jde o posouzení výše uložené pokuty, odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí, v němž se přezkumu řádně věnoval a vysvětlil, proč nepřistoupil ke snížení pokuty.
28. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobkyně

29. Žalobkyně na vyjádření žalovaného reagovala replikou. Žalovanému vytýkala, že se k řadě ze 104 žalobních námitek nevyjádřil a jeho vyjádření neobsahuje žádnou dostatečně konkrétní argumentaci. Výkladu právních norem, které žalovaný ve vyjádření zmínil, se nevěnoval a vyjádření nepřináší konkrétní polemiku ke sporným právním momentům. Napadené rozhodnutí ani vyjádření nedává dostatečnou odpověď na následující otázky:

- zda měla žalobkyně podle rozsudku něco vykonat, podle toho lze posoudit, zda ji měl být rozsudek doručen přímo (analogicky § 34 správního řádu),
- nerovnosti před zákonem z hlediska odpovědnosti za stejný přestupek u fyzické a právnické osoby,
- liberační důvodu, který žalobkyně tvrdila a správní orgány ho nezhodnotily,
- existence údajné právní povinnosti si trvale aktivně zjišťovat právní moc rušícího rozsudku,
- neprovedení výsledku celníků, přístupu do datové schránky, výsledku X,
- společenské škodlivosti události,
- potřebnosti a výše, pokuty,

– spoluodpovědnosti státu a diskriminace trestáním pouze žalobkyně.

30. Žalobkyně se vrátila k otázce doručení rozsudku přímo jí. Pokud žalovaný vycházel z toho, že podle rozsudku žalobkyně měla uzavřít provoz, je absurdní tvrzení, že podle něj nemusela nic konat. Již jen proto je rozhodnutí o pokutě nezákonné, protože žalobkyni měl být rozsudek doručen, což nebyl, ale být měl analogicky podle § 34 správního řádu.
31. Zopakovala, že žalovaný jen stroze reagoval na námitku nerovnosti před zákonem z hlediska odpovědnosti za stejný přestupek u fyzické a právnické osoby. Upozornila na to, že žalovaný na ni právní normou nepodloženou povinnost aktivně si zjišťovat.
32. Trvala na tom, že žalovaný nevypřádal námitky, v nichž vytýkala celnímu úřadu, že její argumenty nevzal v úvahu. Příkladem je výše pokuty, kdy žalovaný nezohlednil skutečnost, že k objektivnímu porušení došlo o den méně. Šlo o 20.000 Kč, což se jeví jako nespravedlivé. Řadu námitek žalovaný vypořádal nedostatečně, k argumentům, že žalobkyně nic netajila, nedošlo k ničemu negativnímu, byly splněny všechny povinnosti, nepřihlédl. Žalobkyně připomenula i námitky proti neférovému poměru zisku státu z údajně nelegální činnosti vůči žalobkyni.
33. Žalobkyně nesouhlasila se způsobem, jakým byla vypořádána otázka naplnění liberačních důvodů, s čímž souviselo hodnocení čestného prohlášení pana X. A souvisí s tím i argument, že žalobkyně vybírala každý den datovou schránku, doručení neoddalovala. K tomu se vztahuje neprovedení důkazu ohledáním datové schránky, případně výslech osob. Dále žalobkyně zopakovala další svoje dílčí argumenty a žalovanému vytýkala, že je nezval v potaz, minimálně ve vztahu k výši pokuty. K otázce přenosu důkazního břemene ohledně liberačních důvodů upozornila na to, že po faktické stránce je uváděla a důkazy navrhovala. Následně doplnila, že advokát a žalobkyně po jeho poučení vycházeli z rozumného názoru, že pokud má žalobkyně provoz technických her na základě rozsudku ukončit, má jí být rozsudek doručen.
34. K poznámce žalovaného, že nerozumí pojmu „herní den“, žalobkyně odkázala na § 70 zákona o hazardních hrách, který normuje provozní den kasína, a když jde o hazardní dny, tak jde o herní den. Herní den končil v 10 hod. ráno druhý den, za tento druhý den měla být pokuta snížena o dalších 10.000 Kč z důvodu poměru doby.
35. Povinnost ministerstva a úřadu podle žalobkyně plyne ze zásady dobré správy, žalobkyně nesouhlasila s postupem státních úřadů, které mohly v provozu technických her zamezit, když měly informaci o vydání rozsudku.
36. Žalobkyně tak setrvala na názoru, že napadené rozhodnutí je výsledkem nezákonného postupu.

V. Posouzení věci krajským soudem

37. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle § 65 a násl. s. ř. s., v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
38. K projednání žaloby soud nařídil jednání. Při něm žalobkyně, prostřednictvím právního zástupce, zopakovala veškerou argumentaci obsaženou v žalobě a replice. Zdůrazňovala především to, že správní orgány se nevypořádaly s jejími obsáhlými námitkami. Dodala, že

soud se má na věc dívat také prizmatem toho, jak celá situace vznikla. Tedy, že by se do dané situace žalobkyně nedostala, kdyby o její žádosti o příslušné povolení, kterou podala 10 dnů před nabytím účinnosti vyhlášky zakazující hazard, úřednice magistrátu (*pozn. soudu* myšleno Magistrátu města Jablonec nad Nisou) rozhodly správně, stejně jako úředník z příslušného krajského úřadu. Nad rámec obsahu žaloby upozornila na to, že o její kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího krajského soudu bylo již rozhodnuto, s podivem však nebyl vypořádán její hlavní argument. Dále se žalobkyně soustředila na popis toho, že stát trestá pouze žalobkyni, a to v situaci, kdy celníci byli informováni o vydání zrušujícího rozsudku, přesto žalobkyni skrytě kontrolovali namísto toho, aby jí sdělili, že má provozování technické hry ukončit. Stejně tak mohla radnice (*pozn. soudu* myšleno nepochybně Magistrát města Jablonec nad Nisou) žalobkyni o této povinnosti informovat, pokud tak neučinila, vzdala se tím svého práva. Nato se žalobkyně podivovala nad tím, že je trestána v situaci, kdy stát hráčům nevrátí finanční prostředky, které vybral od žalobkyně z nelegálního hazardu, i když je může z dostupných dat dohledat. A nad tím, že celníci nejsou trestně stíháni. Dále konstatovala, že nikomu v dané situaci nevznikla škoda, žalobkyně se neřadí k subjektům, které by si provozovnu zřídily nelegálně, vždy příslušné povolení měla a právní předpisy dodržovala. Žalovaný rovněž setrval na svém stanovisku prezentovaném v napadeném rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Žalobkyni soud neměl zrušující rozsudek doručovat podle § 42 s. ř. s., neboť ji osobně nezavazoval k žádnému plnění. Žalobkyni pak byl výsledek soudního sporu znám, minimálně z ústního sdělení. Žalovaná zopakovala, že žádný ze státních orgánů nestíhala povinnost informovat žalobkyni o jejích povinnostech v souvislosti s nabytím právní moci rozsudku soudu.

39. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při posouzení věci vycházel z následujících skutkových okolností, které vyplývají ze správního spisu, případně shodných tvrzení účastníků.
40. Žalobkyně byla provozovatelem kasina s názvem X. Naposledy bylo krajským úřadem vydáno rozhodnutí ze dne 25. 10. 2022, č. j. KULK/EKO/OEA/0039/2021, jehož výrokem I. krajský úřad žalobkyni podmíněně povolil umístění herního prostoru typu kasino v předmětné provozovně k provozování živé karetní hry a výrokem II. nepovolil umístění herního prostoru k provozování technické hry. Ministerstvo financí následně výrokem I. rozhodnutí ze dne 1. 2. 2024, č. j. MF-19280/2022/73-32, změnilo rozhodnutí krajského úřadu tak, že žalobkyni udělilo povolení k umístění kasina k provozování živé hry a současně technické hry s uvedením konkrétních koncových zařízení, a to na dobu do 10. 2. 2024.
41. Proti tomuto rozhodnutí podalo statutární město Jablonec nad Nisou správní žalobu, k níž zdejší krajský soud rozsudkem ze dne 10. 1. 2024, č. j. 59 Af 8/2023-125, rozhodnutí Ministerstva financí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Účastníci nespoujají a soudu je z úřední činnosti známo (spis sp. zn. 59 Af 8/2024 a vnitřní informační systém soudu), že statutárnímu městu Jablonec nad Nisou jako tehdejšímu žalobci byl rozsudek doručen dne 15. 1. 2024, téhož dne byl doručen tehdejšímu žalovanému Ministerstvu financí. Rozsudek tedy nabyl právní moci dne 15. 1. 2024. Žalobkyni, která měla v řízení vedeném pod sp. zn. 59 Af 8/2023 procesní postavení osoby zúčastněné na řízení, byl rozsudek doručen prostřednictvím jejího právního zástupce JUDr. Davida Máši dne 16. 1. 2024 (do datové schránky odeslán a dodán dne 15. 1. 2024, doručen dne 16. 1. 2024). Soud dodává, že kasační stížnost podanou žalobkyní jako osobou zúčastněnou na řízení proti označenému rozsudku

zamítl Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudkem ze dne 4. 9. 2025, č. j. 3 As 19/2024-69.

42. Mezi účastníky dále není sporu o tom, že po vydání rozsudku krajského soudu, resp. po nabytí právní moci, ani po jeho doručení právnímu zástupci žalobkyně neukončila provoz živé ani technické hry na 29 ks THZ umístěných v provozovně X. Stalo se tak až v důsledku zahájení kontroly provozovny celním úřadem dne 6. 2. 2025 v 13:15 hod. Až do tohoto okamžiku žalobkyně vykazovala v systému AISG finanční a herní data z THZ. Při kontrole celní úřad zadržel 4 stoly živé hry, 29 ks THZ, hotovost uloženou v trezorech ve výši 2.614.965 Kč a 3.490 EUR, finanční hotovost ve schránkách THZ ve výši 60.000 Kč a další věci spojené s provozováním THZ i živé hry. Tyto věci byly následně odňaty, posléze bylo zrušeno odnětí ve vztahu ke stolům živé hry, neboť podmínky pro podmíněné povolení umístění herního prostoru typu kasino k provozování živé hry byly splněny a výrok I. rozhodnutí krajského úřadu byl pravomocný.
43. Pokud jde o průběh provedené kontroly a následně zahájeného správního řízení ve věci přestupku žalobkyně, odkazuje soud na obsah prvostupňového a napadeného rozhodnutí, kde byl podrobně popsán, včetně procesní aktivity žalobkyně.
44. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí celního úřadu ve spojení s rozhodnutím žalovaného, kterým byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle § 123 odst. 1 písm. d) zákona o hazardních hrách. Přestupku se měla dopustit tím, že porušila zákaz dle § 7 odst. 2 písm. b) uvedeného zákona, za což jí byla uložena pokuta dle § 123 odst. 4 písm. a) uvedeného zákona, zákona o hazardních hrách pokuta ve výši 400.000 Kč, dle § 48 odst. 1 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky trest propadnutí věci – hotovosti ve výši 60.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 2.500 Kč.
45. Podle § 123 odst. 1 písm. d) zákona o hazardních hrách platí, *provozovatel se dopustí přestupku tím, že při provozování jiné než internetové hry poruší některý ze zákazů podle § 7 odst. 1 nebo 2.*
46. Podle § 7 odst. 2 písm. b) uvedeného zákona, *zakazuje se provozovat hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení, nebo která nebyla řádně ohlášena podle tohoto zákona.*
47. Za uvedený přestupek lze podle § 123 odst. 4 písm. a) zákona o hazardních hrách uložit pokutu do 50.000.000 Kč.
48. Nejprve se musí soud vypořádat s namítaným nedostatečným vypořádáním odvolacích námitek ze strany žalovaného. Tento nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobkyně nekonzistentně označuje někdy jako nezákonnost, někdy jako nepřezkoumatelnost.
49. Soud si je dobře vědom požadavků, které jsou na obsah odůvodnění správního rozhodnutí kladeny § 68 odst. 3 správního řádu a judikaturou Ústavního soudu i NSS. V obecné rovině připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí je nutno vnímat jako objektivní překážku, která soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24; ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, Sb. NSS 1566/2008). Platí, že správní orgány, stejně jako soudy, nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví

právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud a obdobně judikuje NSS (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost má být vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45; či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64), a to i z toho důvodu, že se daným postupem oddaluje konečné vyřešení merita sporu.

50. Soud napadené rozhodnutí žalovaného neshledal nepřezkoumatelným. Z jeho odůvodnění, které tvoří jeden celek s prvostupňovým rozhodnutím, lze seznat, z jakých skutkových okolností případu správní orgány vycházely a jakými podklady měly skutkový stav za prokázaný. Jak celní úřad, tak žalovaný přednesly vlastní ucelenou právní argumentaci, z níž je zřejmé, z jakých skutkových a právních důvodů měly skutkovou podstatu přestupku podle § 123 odst. 1 písm. d) zákona o hazardních hrách za naplněnou, proč shledaly žalobkyni za daný přestupek odpovědnou, na základě jakých úvah dospěly k závěru, že neprokázala naplnění liberačních důvodů ve smyslu § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky, a k jakým konkrétním okolnostem přihlíděly při uložení pokuty 400.000 Kč.
51. Soud nesdílí názor žalobkyně, že reakce žalovaného na odvolací námitky je zcela nedostatečná a nemůže představovat řádné odůvodnění rozhodnutí. Naopak má soud za to, že žalovaný na podstatu odvolacích námitek reagoval a z jeho rozhodnutí je zřejmé, proč je považoval za nedůvodné. Na str. 7 až 8 se žalovaný věnoval naplnění skutkové podstaty přestupku a odůvodnil, proč má činnost žalobkyně jako provozovatele technických her v inkriminovanou dobu za nepovolenou. Na str. 8 až 9 a dále na str. 12 posoudil, zda žalobkyní vznesená obrana může představovat liberační důvody, které by jí podle § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky zprostily jinak objektivní odpovědnosti za přestupek. Na str. 9 se žalovaný věnoval otázce nabytí právní moci zrušujícího rozsudku krajského soudu a významu jeho doručení žalobkyni. Odůvodnil také, proč měl být rozsudek doručen pouze právnímu zástupci, nikoli též nebo výhradně žalobkyni, vždy s odkazem na příslušnou právní úpravu obsaženou v s. ř. s. Z rozhodnutí je seznatelné, proč žalovaný změnil vymezení doby spáchání přestupku o 1 den, současně v závěru rozhodnutí na str. 13 uvedl, proč měl tuto skutečnost za marginální, bez nutnosti změnit výši celním úřadem uložené pokuty. Není pravdou, že by pominul argumenty žalobkyně, která se týkaly povinnosti státních orgánů upozornit ji na skutečnost, že již není platné povolení opravňující ji k provozování technické hry na 29 ks THZ v předmětné provozovně. A vypořádal rovněž námitky, kterými se žalobkyně dovolávala spoluodpovědnosti státu, státních orgánů a jednotlivých fyzických osob. Na str. 11 napadeného rozhodnutí žalovaný řešil význam vyznačení doložky plné moci na zrušujícím rozsudku, stejně jako relevanci zařazení rozsudku s vyznačenou doložkou plné moci do správního spisu. Rovněž nepominul námitky, v nichž žalobkyně celnímu úřadu vytýkala neprovedení svědeckých výpovědí celníků, kteří prováděli kontrolu v provozovně žalobkyně, stejně jako X (viz str. 11 až 12). Stranou pozornosti žalovaného nezůstaly ani otázky škodlivosti a následků přestupku, žalovaný také odůvodnil naplnění materiální stránky přestupku, jež v sobě zahrnuje posouzení věci z hlediska zásahu do veřejného zájmu na ochraně před škodlivými vlivy nelegálního provozování hazardních her (srov. str. 12). Provedl také přezkum výše uložené pokuty, v rozhodnutí jsou zahrnuty úvahy ohledně možného snížení pokuty (viz str. 13 a 14). V úvodu rozsudku soud podstatné části napadeného rozhodnutí reprodukoval, aby bylo zřejmé, jakým způsobem žalovaný na podstatné odvolací argumenty žalobkyně reagoval.

52. Zásadně nebylo povinností žalovaného odpovídat jednotlivě a podrobně či znovu na každou dílčí námitku žalobkyně. A za nedostatečné nelze označit úvahy žalovaného jen proto, že se s nimi žalobkyně neztotožňuje a nadále je má za nesprávné.
53. Ani soud nebude při vypořádání žalobní argumentace, která se prolíná a je místy obtížně uchopitelná, postupovat tak, že by se zabýval každou dílčí námitkou žalobkyně. V mnoha případech jde o strohé námitky vůči jednotlivým, z kontextu rozhodnutí mnohdy vytrženým větám odůvodnění napadeného rozhodnutí.
54. Ke stručné námitce nezákonného postupu žalovaného, který měl spočívat v přenosu důkazního břemene na žalobkyni a absenci výzvy k doložení účinných opatření, soud ve shodě s žalovaným poukazuje na str. 15 až 16 prvostupňového rozhodnutí a následně str. 8 až 9 napadeného rozhodnutí, kde jsou obsaženy dostatečně podrobné úvahy ohledně povahy odpovědnosti žalobkyně jako právnické osoby za přestupek a možnosti se této odpovědnosti zprostit, jsou-li prokázány liberační důvody ve smyslu § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dle uvedeného ustanovení platí, že *právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila*. Správní orgány příhodně poukázaly i na judikaturní závěry, které se k dané problematice vztahují, a správně zdůraznily, že břemeno tvrzení i důkazní břemeno ohledně naplnění liberačních důvodů stíhalo žalobkyni. Žalobkyni nebylo v průběhu celého řízení upřeno vyjádřit se k věci a přednést okolnosti, v nichž naplnění liberačních důvodů spatřuje, a navrhnout k jejich prokázání důkazy. Její tvrzení a důkazní návrhy pak byly řádně vypořádány. Fakt, že navržené důkazy nebyly provedeny, neboť byly vyhodnoceny jak celním úřadem, tak žalovaným jako nadbytečné, samo o sobě zkrácení práv žalobkyně nepředstavuje. O nezákonném přenesení důkazního břemene nelze hovořit.
55. Nedostatek odůvodnění nelze spatřovat ani v postupu žalovaného, který se podrobněji nevěnoval rozdílu právní úpravy odpovědnosti za přestupek fyzické a právnické osobě. Soud souhlasí s argumentací žalovaného ve vyjádření, že není úkolem správních orgánů zabývat se v rozhodnutí o přestupku podrobně rozbořem právní úpravy a důvody, které zákonodárce k této rozdílné úpravě odpovědnosti fyzických a právnických osob za protiprávní jednání vedly. Odkaz správních orgánů na příslušnou právní úpravu a principy objektivní odpovědnosti právnické osoby za přestupek s možností liberace považuje soud za dostačující. Žalovaný pak odvolací argumentaci odmítl s tím, že tento rozdíl plyne přímo z právní úpravy obsažené v příslušných ustanoveních zákona o odpovědnosti za přestupky, tím lze námitku považovat za vypořádanou.
56. Nedostatek odůvodnění nelze spatřovat ani v tom, že žalovaný, poté co odkázal na výklad možnosti liberace obsažený v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2016, č. j. 30 Af 42/2014-71, neuvedl příklady běžných případů, v nichž lze považovat liberační důvody za naplněné.
57. K nesouhlasu žalobkyně ohledně prolínání odvolacích námitek s námitkami uplatněnými v průběhu prvostupňového řízení a k požadavku na jejich porovnání, konstatuje soud následující. Rozhodné je, že podstata námitek uplatněných v průběhu řízení před správními orgány obou stupňů, které tvoří jeden celek, byla řádně vypořádána. Stejně jako v žalobě (a replice) se námitky žalobkyně v podáních učiněných v průběhu přestupkového řízení prolínaly a opakovaly. Podstata argumentace směřovala do otázky právní moci a doručení zrušujícího rozsudku a zpochybnění odpovědnosti žalobkyně za přestupek spočívající v provozování technických her v provozovně bez příslušného povolení. Žalobkyně

nekonkretizuje, na jaké námitky se její nesouhlas vztahuje a jak se závěr žalovaného ohledně prolínání námitek měl projevit ve vydání nezákonného rozhodnutí.

58. Správní orgány správně konstatovaly, že zrušující rozsudek zdejšího soudu nabyt právní moci dne 15. 1. 2024, kdy byl doručen statutárnímu městu Jablonec nad Nisou a Ministerstvu financí jako tehdejší účastníkům řízení. Odůvodnění celního úřadu na str. 14 prvostupňového rozhodnutí a závěry žalovaného na str. 9 napadeného rozhodnutí považuje soud za správné a vyčerpávající a v podrobnostech na ně odkazuje. Závěry plně odpovídají § 54 odst. 5 s. ř. s., dle kterého platí, *rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci*. Na tuto právní úpravu správní orgány výslovně poukázaly, celní úřad vysvětlil rozdíl mezi subjektivní a objektivní právní mocí, upozornil na deklaratorní charakter vyznačení doložky právní moci, shodně jako žalovaný na str. 11 napadeného rozhodnutí.
59. Závěry žalovaného ohledně závaznosti pravomocného rozsudku ve smyslu § 54 odst. 6 s. ř. s., a to i vůči žalobkyni v procesním postavení osoby zúčastněné na řízení, považuje soud za srozumitelné, nikoli rozporné. Správní orgány, žalovaný i s odkazem na příslušné doktrinární závěry, vysvětlily, že pravomocný rozsudek byl ode dne právní moci 15. 1. 2024 závazný nejen pro statutární město Jablonec nad Nisou a Ministerstvo financí jako účastníky řízení, ale i žalobkyni jako osobu zúčastněnou na řízení a pro orgány veřejné moci, bez ohledu na to, že žalobkyni byl prostřednictvím právního zástupce doručen až následujícího dne.
60. Úvaha žalovaného, který změnil prvostupňové rozhodnutí co do vymezení doby trvání přestupkového jednání (zkrácení o 1 den) ve prospěch žalobkyně, a to s odkazem na právní jistotu žalobkyně, již byl rozsudek doručen až dne 16. 1. 2024, je řádně odůvodněná a nelze ji označit za nelogickou. Žalovaný oproti celnímu úřadu, který jen upozornil na negativní důsledky právní úpravy obsažené v § 54 odst. 6 s. ř. s. vůči žalobkyni jako osobě zúčastněné na řízení, zmíněnou problematičnost právní úpravy zohlednil v její prospěch. Logicky vyšel z toho, že až prokazatelným doručením zrušujícího rozsudku žalobkyni prostřednictvím právního zástupce bylo vůči ní postaveno najisto, že rozhodnutí Ministerstva vnitra opravňující ji též k umístění herního prostoru k provozování technické hry na 29 ks THZ bylo pravomocně zrušeno.
61. Soud neshledal pochybení ani v závěrech správních orgánů, které se týkaly doručování rozsudku žalobkyni. Z toho, že správní orgány konstatovaly, že nabytím právní moci se rozsudek správního soudu stal v souladu s § 54 odst. 6 s. ř. s. pro žalobkyni závazným, nelze dovodit, že by žalobkyně měla podle tohoto rozsudku osobně něco vykonat, nezastupitelně, jak to má na mysli § 42 odst. 2 s. ř. s. Zrušující rozsudek nezavazoval žalobkyni jako osobu zúčastněnou na řízení k žádnému úkonu, k žádnému plnění ve stanovené lhůtě. V návaznosti na nabytí právní moci rozsudku žalovaný s odkazem na § 54 odst. 7 s. ř. s. vysvětlil na str. 11 napadeného rozhodnutí, jak je to s jeho vykonatelností. Ani v tomto směru soud pochybení neshledal.
62. Lze dodat, že žalovaný žalobkyni neztotožňoval s jejím právním zástupcem, pouze, jak již bylo uvedeno shora, správně dovodil, že pro žalobkyni byl rozsudek závazný v souladu s § 54 odst. 6 s. ř. s. od okamžiku nabytí právní moci, bez ohledu na to, že byl v souladu s § 42 odst. 2 věta první s. ř. s. doručen pouze právnímu zástupci, nikoli jí samotné. Odůvodnění žalovaného, že za daného stavu je nadbytečné provádět ohledání datové schránky žalobkyně, považuje soud za logické a dostačující.

63. Dále je třeba vyslovit se k otázce naplnění liberačních důvodů. Soud považuje za správný závěr, že žalobkyně je za přestupek odpovědná a neprokázala, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby zákaz provozu hazardních her bez příslušného povolení neporušila. V podrobnostech si soud opět dovolí odkázat na odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních řízení, zejména str. 8 až 9 a 10 a 11 rozhodnutí žalovaného.
64. Ačkoli žalovaný nepřistoupil k provedení svědecké výpovědi X, člena dozorčí rady žalobkyně, jeho tvrzení obsažená v čestném prohlášení nepominul a hodnotil je v kontextu ostatních zjištění. V návaznosti na to hodnotil dobrou víru žalobkyně ohledně existence pravomocného a vykonatelného rozhodnutí ministerstva po celou dobu provozu předmětného kasina. Nelze mu vytýkat nedostatek komplexního posouzení.
65. Jestliže byla žalobkyně prostřednictvím X právním zástupcem JUDr. Davidem Mášou již dne 10. 1. 2024 či několik málo dní poté informována, že byl ústně vyhlášen zrušující rozsudek, mělo ji to vést k mnohem větší obezřetnosti ve vztahu k provozování technických her, které nebyly rozhodnutím krajského úřadu povoleny. Písemné vyhotovení rozsudku pak bylo právnímu zástupci žalobkyně doručeno dne 16. 1. 2025, od tohoto dne měla žalobkyně postaveno najisto, že k provozování technických her příslušné povolení nemá. Hodnocení žalovaného ohledně dobré víry žalobkyně v existenci pravomocného a vykonatelného povolení k provozování hazardních her v předmětné provozovně považuje soud za správné. Žalovaný nadto upozornil na příslušnou judikaturu NSS (srov. rozsudek ze dne 12. 12. 2003, č. j. 5 A 110/2011-34), dle které dobrá víra v to, že se subjekt nedopouští protiprávního jednání, nemůže být důvodem zproštění objektivně koncipované odpovědnosti.
66. Žalobkyně skutečně neprokázala přijetí takových účinných opatření, která by byla sto spáchání přestupku zabránit. Po obdržení informace o vyhlášení zrušujícího rozsudku zůstala pasivní, aktivně se o další existenci povolení nezajímala, neučinila nic, co by mohlo nelegálnímu provozu hazardních her v její provozovně zabránit. Žalobkyně se nemůže svojí objektivní odpovědnosti zprostit poukazem na to, že v tehdejší soudní řízení byla zastoupena právním zástupcem, který jí, dle jejího tvrzení, podstatné (resp. správné) informace o doručování zrušujícího rozsudku, jeho závaznosti a možnosti dalšího provozování hazardních her neposkytl. Žalovaný nepochybil, nevyžýval-li žalobkyni k upřesnění a prokázání dalších skutečností, např. důležitých důvodů, pro které žalobkyně nebyla právním zástupcem o doručení zrušujícího rozsudku, nabytí právní moci a jeho závaznosti informována dříve. V tomto směru lze podpůrně odkázat na závěry rozsudku NSS ze dne 9. 2. 2011, č. j. 1 As 112/2010-52, podle kterého se objektivní odpovědnosti nelze zprostit odkazem na smluvní ujednání či odkazem na porušení povinnosti smluvního partnera.
67. Žalobkyně tak *de facto* nese negativní následky své pasivity, neboť, jak bylo řečeno, bylo na ní, aby se o existenci příslušného povolení aktivně zajímala a přijala a následně v přestupkovém řízení prokázala, že vynaložila v dané situaci veškeré úsilí (soubor účinných opatření), které po ní, jako po zavedeném provozovateli hazardních her, bylo možné vyžadovat. Tuto povinnost lze nepochybně dovodit právě z § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách, který zakazuje provozovat hazardní hru bez příslušného povolení nebo ohlášení. Žalovaný ve vyjádření příhodně argumentoval tím, že provozování hazardu není obecně právem aprobovanou činností, ale naopak podléhá přísné právní regulaci, a to zejména s ohledem na množství negativních společenských jevů s hazardem spojených

(patologické hráčství, vysoká kriminalita, zadluženost atd.). A upozornil také na fakt, že statutární město Jablonec nad Nisou přijalo s účinností od 1. 8. 2021 vyhlášku č. 1/2019, která zakazovala provozování technických her na celém území města, o které žalobkyně dobře věděla, jak ostatně vyplynulo i z vyjádření jejího právního zástupce v průběhu jednání soudu.

68. Žalovaný pak správně posoudil jako nedůvodné námitky, jimiž se žalobkyně dovolávala spoluodpovědnosti státních orgánů a jednotlivých fyzických osob za to, že porušila zákaz provozování hazardních her bez příslušného povolení. Žádný z orgánů veřejné správy (Ministerstvo financí, krajský úřad) neměl povinnost žalobkyni upozornit na právní důsledky vydání zrušujícího rozsudku a zánik jejího práva k provozování technických her na dané provozovně. Takovou povinnost nelze dovodit ani ze zásady dobré správy, které se žalobkyně dovolává. Upozornění žalovaného, že neznalost právních norem lze přičíst na vrub žalobkyni, bylo příhodné. Soud se proto více argumentací vznesenou žalobkyní v průběhu jednání, která se dané otázky týkala, včetně trestní odpovědnosti celníků, nezabýval.
69. Neopodstatněnými soud shledal také námitky týkající se neprovedení důkazů výsledkem celníků pro nadbytečnost. Žalovaný nesouhlas žalobkyně s postupem celního úřadu neopomenul. Jednoznačně se vyjádřil tak, že se s důvody uvedenými celním úřadem ztotožňuje. Žalobkyně pak neuvedla konkrétní srozumitelnou argumentaci, proč by odůvodnění na str. 18 prvostupňového rozhodnutí a dále na str. 11 až 12 napadeného rozhodnutí nemělo být logické. Žalobkyně ani v přestupkovém řízení nespecifikovala, jaké pro věc relevantní skutečnosti by měly být navrženými výsledky prokázány. V postupu správních orgánů tak nelze shledat porušení zásady volného hodnocení důkazů.
70. Také úvahy žalovaného ohledně škodlivosti spáchaného přestupku a naplnění jeho materiální stránky považuje soud za správné a dostatečné. V podrobnostech si dovolí odkázat zejména na str. 12 napadeného rozhodnutí. Žalovaný ve shodě s celním úřadem konstatoval, že skutečnosti snižující společenskou škodlivost žalobkynina protiprávního jednání nedosahují takové míry, aby bylo vyloučeno naplnění materiální stránky přestupku, nicméně byly zohledněny ve prospěch žalobkyně při ukládání správního trestu.
71. Žalobkyně dále brojila proti výši uložené pokuty a způsobu, jakým se s jejím námitkami vypořádal žalovaný. Soud připomíná, že žalobkyni byla za daný přestupek uložena podle § 123 odst. 4 písm. a) zákona o hazardních hrách pokuta ve výši 400.000 Kč, přičemž horní hranice pokuty dle uvedeného ustanovení je 50.000.000 Kč.
72. Pokud jde o námitky proti výši uložené pokuty, považuje soud za potřebné v obecné rovině připomenout, že *„ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. To by mohl soud učinit podle § 78 odst. 2 s. ř. s. jen na návrh žalobce, pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši.“* (srov.

např. rozsudky NSS ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62; či ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 77/2012-46).

73. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je tedy součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s., a proto jsou správní soudy oprávněny hodnotit námitky týkající se nepřiměřenosti výše uložené sankce pouze z hlediska zákonnosti. Z judikatury NSS přitom vyplývá, že „*při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační.*“ (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133; nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002, nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004; oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). „*Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jedinečně tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 77/2012-46).
74. Předně je třeba uvést, že již prvostupňové rozhodnutí obsahuje podrobné úvahy, které vedly celní úřad k uložení pokuty ve výši 400.000 Kč. Celní úřad zdůvodnil, že jde o pokutu spíše při dolní hranici zákonem stanoveného rozpětí pokuty, kromě preventivní složky zdůraznil i její složku represivní, a to při uvážení konkrétního období nelegálního provozování technických her a dosaženého výdělku žalobkyně (v podrobnostech viz str. 19 rozhodnutí celního úřadu). Rovněž majetkové poměry žalobkyně vzal celní úřad v potaz a hodnotil, nebude-li uložena pokuta pro ni likvidační. Také vzal v úvahu okolnosti ve prospěch žalobkyně, které individuální závažnost přestupku snižovaly.
75. Na toto posouzení navázaly zcela přezkoumatelné a z pohledu uplatněných odvolacích námitek dostatečné úvahy žalovaného na str. 13 až 14 napadeného rozhodnutí. Žalovaný se přezkumem pokuty uložené ve výši 400.000 Kč řádně zabýval. Rovněž vysvětlil, proč nepřistoupil ke snížení pokuty při úpravě doby spáchání přestupku. Úvaze, že se jednalo o nevýznamnou změnu vymezení doby, po kterou se žalobkyně přestupku dopouštěla, nelze upřít logiku. Pokuta nebyla ukládána v závislosti na nějaké denní sazbě, kdyby se zkrácení doby trvání přestupku o 1 den nutně muselo projevit ve snížení pokuty ze strany žalovaného, jak se toho dovolává žalobkyně. Nic nelze vytknout ani úvaze žalovaného, že není prostor pro snížení pokuty, která představuje pouze 0,8 % z maximální možné výměry pokuty. Žalovaný v reakci na námitky žalobkyně, že jí stát ponechá maximálně 97.147 Kč, zatímco sám bude na dané situace „kořistit“ 994.221 Kč, správně zdůraznil, že protiprávní jednání se nikomu, včetně pachatelů přestupků, nesmí vyplácet. Soud znovu připomíná, že žalovaný nebyl povinen reagovat na každý dílčí argument týkající se pokuty uvedený v odvolání a jeho doplněních. Lze uzavřít, že námitky vůči uložené pokutě a odůvodnění její výše nejsou důvodné, postup žalovaného při přezkumu uložené pokuty nelze považovat za vybočení ze zákonných mantinelů ani zneužití správního uvážení při ukládání pokuty.

V. Závěr a náklady řízení

76. Na základě shora uvedené argumentace neshledal soud žalobu důvodnou a zamítl ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
77. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle něhož *účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*
78. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 15. října 2025

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu